

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/24/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6725200568
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6725200568.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šabla a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom Náměstí T.G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, IČO: 04 355 211, právne zastúpený JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava – mestská časť Dúbravka, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/X, XXX XX E., o zaplatenie 450,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15Csp/5/2025-52 zo dňa 24. júna 2025 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I. výrok) a vyslovil, že žalovaná nemá nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi (II. výrok).
2. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že žalobca sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 18.02.2025 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 450,- eur s príslušenstvom ako nedoplatku zo splatného úveru poskytnutého žalovanej žalobcom.
3. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobca je právnická osoba registrovaná v Obchodnom registri Českej republiky s registrovaným sídlom v Českej republike. Žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili elektronicky dňa 11.02.2022 zmluvu o úvere č. 623784 (ďalej aj „zmluva o úvere“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej bezúčelový úver vo výške 450,- eur s úrokovou sadzbu 0 %, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 2 513,26% a s poplatkom za poskytnutie úveru 128,- eur. Doba trvania úveru bola dohodnutá na 28 dní s dátumom splatnosti úveru dňa 11.03.2022. Žalovaná uzatvorením zmluvy o úvere prehlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, pred uzatvorením zmluvy sa oboznámila s jej obsahom ako aj obsahom všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej aj „VPPÚ“), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Podľa bodu 04 predmetných VPPÚ (s platnosťou od 24.08.2021) sa na úpravu vzťahov neupravených zmluvou ani VPPÚ použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky.
4. Na základe takto vykonaného dokazovania a s poukazom na ust. čl. 18 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej aj „nariadenie č. 1215/2012“), § 2 písm. c), § 11 ods. 3, § 20

ods. 1, § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 29.02.2024 (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“), § 451 ods. 1 a 2, § 457, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, a § 54a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej aj „OZ“), čl. 3 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 písm. a), b) a ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a rady č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) (ďalej aj „nariadenie Rím I“) dospel súd prvej inštancie k nasledovným záverom:

5. Súd prvej inštancie mal za to, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, žalovaná mala postavenie spotrebiteľa, čo žalobca ani nenamietal.

6. Žalobca bol s poukazom na čl. 6 ods. 2 v spojení s čl. 3 nariadenia Rím I názoru, že zmluva o úvere sa spravuje právnym poriadkom Českej republiky, pretože sa v nej uvádza, že je uzatvorená podľa českého Občianskeho zákonníka a českého zákona č. 257/2016 Zb. o spotrebiteľskom úvere, čo postačuje pre voľbu rozhodného práva zmluvnými stranami a navyše táto voľba vyplýva z VPPÚ. Smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS je harmonizovanou smernicou, nepredstavuje len nejaký minimálny štandard ochrany, preto by právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere mala byť v každom členskom štáte EÚ rovnaká, a z tohto pohľadu nemá zmysel skúmať, z pohľadu ktorého práva členského štátu EÚ je zmluva o spotrebiteľskom úvere pre spotrebiteľa výhodnejšia alebo nie.

7. Súd prvej inštancie bol však názoru, že voľba práva Českej republiky nebola jednoznačne a nesporne dohodnutá v samotnej zmluve o úvere. Za nepostačujúce pre takúto voľbu považoval uvedenie na začiatku zmluvy, že zmluva sa má spravovať príslušnými ustanoveniami zákona č. 89/2012 Sb. Občianskeho zákonníka a zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere, podľa jeho názoru ide iba o konštatovanie a nie ustanovenie, z ktorého by bolo zrejmé zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy o rozhodnom práve. Za takúto právne účinnú voľbu neuznal ani dohodu uvedenú v bode 04 VPPÚ, nakoľko tieto majú mať iba vysvetľujúci a technický charakter k skutočnostiam uvedeným v zmluve o úvere. Skutočnosť, že VPPÚ mali byť elektronicky podpísané žalovanou nepovažoval za podstatnú, pretože sa evidentne jedná o jednostranný formulár, ktorého obsah žalovaná nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť. Preto podľa súdu prvej inštancie nemožno konštatovať, že skutočnosti uvedené vo VPPÚ sú výsledkom konsenzu prejavu vôle oboch zmluvných strán. Žalovaná podpisom iba potvrdzuje, že sa zoznámila v dostatočnom predstihu s ich obsahom a že im porozumela. Ani konštatovanie, že ich považuje za „právne beže zbytku záväznú“ uvedené v bode 29 VPPÚ nemôže zakladať tak podstatnú skutočnosť, akou je dohoda o voľbe rozhodného práva, nakoľko takýto prejav vôle musí byť jasný, určitý a úplne zrozumiteľný tak, aby tu nebola žiadna pochybnosť o tom, že spotrebiteľ si zmluvne dohodol aplikáciu iného právneho poriadku ako právneho poriadku Slovenskej republiky. Takéto jednostranné určenie rozhodného práva (zo strany veriteľa, dodávateľa služby) preto nie je možné považovať za voľbu spotrebiteľa podľa článku 6 ods. 2 Nariadenia Rím I.

8. Podporne súd prvej inštancie uviedol, že skutočnosť, že právo Európskej únie v oblasti spotrebiteľského práva je harmonizované, automaticky neznamená, že je vo všetkých krajinách úplne totožné. Každá z členských krajín Únie si môže upraviť v rámci svojho právneho poriadku práva spotrebiteľa aj v širšom rozsahu a rozšíriť tak ochranu spotrebiteľa pri zachovaní účelu smernice. Preto neobstojí argumentácia žalobcu, že pre žalovanú ako spotrebiteľa vôbec nie je podstatné, aký právny poriadok bude na prejednávanej vec aplikovaný. Spotrebiteľská ochrana je širším právnym inštitútom, ako vyplýva len zo skutočne výrazne harmonizovaného práva spotrebiteľských úverov, napr. v súvislosti so zohľadňovaním premlčania nároku a treba zohľadniť tiež celkový kontext povoľovacieho procesu Národnou bankou Slovenska v oblasti poskytovania nebankových spotrebiteľských úverov.

9. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že v tomto prípade je potrebné vychádzať z článku 6 ods. 1 písm. b) Nariadenia Rím I, v zmysel ktorého sa zmluva o úvere spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, t.j. právnym poriadkom Slovenskej republiky vzhľadom na to, že žalobca smeruje svoju podnikateľskú činnosť na túto krajinu a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

10. Žalobca ďalej v konaní argumentoval tým, že podniká len na území Českej republiky, je nositeľom povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Českej republike, preto nepotrebuje osobitné povolenie od Národnej banky Slovenska s poukazom na Zmluvu o fungovaní Európskej únie zaručujúcu vo svojich článkoch právo usadiť sa na jej území, zásadu rovnakého zaobchádzania a zákaz

obmedzovania voľného poskytovania služieb v rámci EÚ spoločnosťami usídlenými v krajine Únie odlišnej od krajiny, ktorej príslušníkmi sú osoby, ktorým sú služby určené a s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-630/17 zo dňa 14.02.2019. Poukázal tiež na recitál č. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, v zmysle ktorej vnútorný trh zahŕňa priestor bez vnútorných hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb tovaru a služieb. Ani v prípade zahraničných bánk sa nevyžaduje osobitná banková licencia na území SR, postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu Českej národnej banky o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike Národnej banke Slovenska, z čoho vyvodil, že ak v prípade zahraničných bánk postačuje obyčajné oznámenie domovského orgánu dohľadu vyžadované právnym predpisom, v prípade poskytovateľov spotrebiteľských úverov pri ktorých právny predpis nič také nepožaduje, nie potrebné pre poskytovanie spotrebiteľských úverov ani oznámenie domovského orgánu dohľadu, ani osobitné povolenie orgánu dohľadu v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa.

11. K tejto argumentácii žalobcu súd prvej inštancie v nadväznosti na záver o aplikácii slovenského právneho poriadku na právny vzťah založený zmluvou o úvere uviedol, že v zmysle zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov NBS ako orgán dohľadu nad finančným trhom a okrem iného aj dohľadu v oblasti ochrany finančných nárokov spotrebiteľov na území SR udeľuje povolenie iným veriteľom na poskytovanie úverov alebo pôžičiek, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, pričom toto povolenie sa v zmysle § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje pri všetkých iných veriteľoch bez ohľadu na ich sídlo, či právny poriadok, podľa ktorého boli založení. V danom prípade preto nemôže ísť o obmedzovanie poskytovania služieb v rámci voľného pohybu služieb, ani žiadnu diskrimináciu, nakoľko žalobca je oprávnený podnikáť na území SR za predpokladu udeleného platného povolenia Národnou bankou Slovenska rovnako ako ostatné právnické osoby, ktoré spĺňajú podmienky upravené v § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z.. Preto sa súd prvej inštancie nestotožnil s názorom žalobcu, že takéto povolenie nepotrebuje.

12. Vychádzajúc následne z ust. § 24 ods. 3, § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. a upozornenia NBS, že žalobca nemal v čase poskytnutia peňažných prostriedkov žalovanej udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek na území SR súd prvej inštancie považoval zmluvu o úvere za neplatnú. Preto právo uplatňované žalobcom v konaní právne kvalifikoval ako právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého z neplatného právneho úkonu. V zmysle § 54a OZ skúmal ex offa, či je toto právo premlčané. Vzhľadom na to, že žalovaná čerpala peňažné prostriedky dňa 11.02.2022 a žaloba bola podaná na súd dňa 18.02.2025, s poukazom na ust. § 107 ods. 1 a 2 OZ ustálil, že právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčané, preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (§ 100 ods. 1 OZ v spojení s § 54a OZ).

13. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej aj „CSP“) tak, že žalovanej ako plne úspešnej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal, nakoľko jej v konaní žiadne trovy nevznikli, zo spisu nevyplývajú.

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal včas odvolanie žalobca. Rozhodnutie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, t. j. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Žalobca namietol záver súdu prvej inštancie o tom, že zmluva o úvere je neplatná z dôvodu, že žalobca nemá oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike, ktorý podľa neho nezodpovedá aktuálnej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj „Súdny dvor EÚ“) a mal by za následok porušenie práva Európskej únie. Žalobca v tomto smere poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-630/17 zo dňa 14.02.2019. Podľa žalobcu je nepochybné, že v tejto veci Súdny dvor EÚ jasne uviedol, že akékoľvek ustanovenie národného práva (je úplne jedno, o aký národný zákon ide) stanovujúce neplatnosť zmluvy o úvere uzavretej národným spotrebiteľom so zahraničným

veriteľom nemajúcim príslušné povolenie v krajine národného spotrebiteľa nie je prípustné a nemožno na jeho základe založiť neplatnosť zmluvy o úvere. Preto zmluva o úvere nie je neplatná pre nedostatok povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a akýkoľvek opačný záver by mal za následok flagrantné porušenie práva EÚ. Žalobca poukázal na precedenčnú záväznosť rozhodnutí súdneho dvora Európskej únie a povinnosť všeobecného súdu sa s relevantnou judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie vysporiadať a ak sa tak nestane, dochádza k porušeniu práva strany sporu na spravodlivý proces. (viď rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 462/2022, sp. zn. III. ÚS 651/2016, III. ÚS 309/2020).

16. Žalobca opätovne zdôraznil, že je subjekt založený, vzniknutý a registrovaný v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť na základe povolenia Českej národnej banky, pričom finančné služby poskytuje v prostredí internetu vo viacerých jazykových verziách.

17. Podľa žalobcu je potrebné vychádzať zo základných pravidiel zakotvených v Zmluve o fungovaní Európskej únie (ďalej aj „ZFEÚ“) a to konkrétne z čl. 49 o práve usadiť sa, z čl. 54 o rovnakom zaobchádzaní a z čl. 56, v ktorom sa členským štátom Európskej únie zakazuje obmedzovať voľné poskytovanie služieb spoločnosťami „usídlenými v krajine Únie odlišnej od tej, ktorej príslušníkmi sú osoby, ktorým sú tieto služby určené“. Sloboda poskytovania služieb zaručuje, že poskytovatelia pochádzajúci z krajín Únie môžu voľne ponúkať svoje služby bez akejkoľvek diskriminácie pre štátnu príslušnosť a rozhodujúce je, aby v domovskej členskej krajine spĺňali podmienky stanovené štátom na založenie živnosti či podniku. Názorová línia Súdneho dvora EÚ je v tom smere, že členské štáty nemôžu zakazovať spoločnostiam vykonávať podnikateľskú činnosť na ich území z dôvodu, že nespĺňajú vnútroštátne požiadavky tohto členského štátu, pokiaľ spĺňajú podmienky štátu, v ktorom majú sídlo, čo žalobca spĺňa. Žalobca dal do pozornosti rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veciach C-76/90 (Manfred Säger), C-120/78 (Cassis de Dijon) a C-384/93 (Alpine Investments BV).

18. Ďalej žalobca poukázal na recitál č. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „smernica“), v zmysle ktorého vnútorný trh zahŕňa priestor bez vnútorných hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb tovaru a služieb a sloboda usadiť sa. Rozvoj transparentnejšieho a efektívnejšieho trhu s úvermi v oblasti bez vnútorných hraníc má zásadný význam pre podporu rozvoja cezhraničných aktivít. Zo skutočností týkajúcich sa zásady slobodného pohybu služieb teda nemožno prijať názor, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v Českej republike a na základe oprávnenia udeleného Českou národnou bankou prostredníctvom internetu je potrebné navyše povolenie zo strany Národnej banky Slovenska. Bráni tomu sloboda pohybu služieb ako jedno zo základných práv založených primárnym právom Európskej únie a súd si musí prednostne urobiť jasný názor o výklade práva Európskej únie. Právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované smernicou, a preto platí rovnako tak na území Českej republiky ako aj Slovenskej republiky. Aj z tohto hľadiska plne postačí oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českou národnou bankou pre subjekt sídliači na území Českej republiky, ktorý na území Slovenskej republiky nemá umiestnený ani podnik, ani organizačnú zložku.

19. Žalobca zopakoval, že ani v prípade zahraničných bánk neplatí požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území Slovenskej republiky a postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu Českej národnej banky o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike Národnou bankou Slovenska, čo vyplýva z ust. § 11 ods. 2 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Ak teda v prípade zahraničných bánk (ktorých regulácia je podstatne prísnejšia ako v prípade „nebankových“ poskytovateľ spotrebiteľských úverov) postačuje „obyčajné“ oznámenie domovského orgánu dohľadu Národnej banke Slovenska, ktoré vyžaduje právny predpis, v prípade poskytovateľov spotrebiteľských úverov právny predpis nič také nepožaduje.

20. Národná banka Slovenska mohla síce upozorniť na akúsi nepovolenú činnosť žalobcu, no dodnes žalobca neobdržal žiadnu informáciu od orgánu činného v trestnom konaní o nedovolenosti jeho činnosti a ani NBS dodnes nevykonala žiaden dohľad nad jeho činnosťou (zjavne si uvedomujúc nedostatok vlastnej právomoci), práve naopak u žalobcu vykonala dohľad Česká národná banka.

21. Čo sa týka rozhodného práva, žalobca zopakoval, že je právnickou osobou zapísanou do Obchodného registra Českej republiky, má registrované sídlo v Českej republike a udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českou národnou bankou. Na území Slovenskej republiky nemá zriadenú organizačnú zložku, ani tu nepodniká. Žalobca a žalovaná uzavreli zmluvu v českom jazyku podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve nielen odkázali, ale sa na ňom aj dohodli. Samotné uvedenie českého právneho poriadku je dostačujúce pre jeho voľbu, ak je vôbec táto voľba nevyhnutná. V zmluve o úvere strany výslovne uviedli, že ju uzavreli podľa zákona č. 89/2012 Sb. „Občanský zákoník“ a zákona č. 257/2016 Sb. „o spotřebitelském úvěru“. Podľa ustálenej judikatúry postačuje z hľadiska voľby podľa § 262 Obchodného zákonníka uviesť ustanovenia zvoleného predpisu v záhlaví zmluvy, čo je možné per analogiam aplikovať aj na voľbu právneho poriadku. V tomto smere žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Odo/1306/2005 zo dňa 27.11.2007.

22. Aplikácia českého právneho poriadku nemôže byť pre spotrebiteľa menej výhodná, nakoľko právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je plne harmonizovaná v podobe smernice. Podľa recitálu č. 9 smernice úplná harmonizácia je potrebná, aby sa všetkým spotrebiteľom v spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov, a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh a členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne opatrenia ako ustanovenia tejto smernice. Smernica nepredstavuje minimálny štandard ochrany a teda právna ochrana v prípade zmlúv musí byť v každom štáte rovnaká. Súd prvej inštancie bol preto povinný aplikovať české právo, ktoré nie je pre spotrebiteľa menej výhodné.

23. Žalobca upriamil pozornosť aj na to, že v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky - Rím I (ďalej aj „Nariadenie Rím I“) sa v prípade spotrebiteľskej zmluvy použije právo krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, t. j. slovenské právo, avšak iba v prípade, ak veriteľ vykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo veriteľ nevykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa, ale smeruje svoju činnosť na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa. V danom prípade žalobca vykonáva činnosť v Českej republike a nie v Slovenskej republike a samotná internetová stránka ešte neznamena, že podnikateľ smeruje svoju činnosť vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Nerozhodné je aj v akej mene sú vyjadrené ponúkané služby, ani jazyk stránky. Rovnako podľa odbornej literatúry nerozhoduje, či sú na stránke uvedené e-mailové a telefónne kontakty, nakoľko ide o nevyhnutné údaje na kontaktovanie podnikateľa. Nakoľko sa však zmluvné strany dohodli na voľbe českého práva, je posudzovanie smerovania činnosti na krajinu obvyklého pobytu irelevantné. Je nepochybné, že české právo podlieha plnej harmonizácii v zmysle smernice, a teda voľba práva nemôže zbaviť žalobcu ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bol rozhodným. Keďže právna ochrana v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere by mala byť v každom členskom štáte Európskej únie rovnaká, nemá zmysel skúmať, z pohľadu ktorého práva členského štátu Európskej únie je zmluva o spotrebiteľskom úvere pre spotrebiteľa výhodnejšia alebo nie.

24. Podľa žalobcu súd prvej inštancie z hľadiska výhodnosti použitia príslušného právneho poriadku pre žalovaného ako spotrebiteľa úplne rezignoval na harmonizáciu v zmysle smernice a aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti medzinárodného práva súkromného (nariadenia Rím I) založil na inštitúte práva verejného, ktorým nepochybne otázka povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov je. Ignorujúc ústavnoprávny princíp „favor contractus“ konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere len na základe skutočností, že žalovaný nemá v Slovenskej republike udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Táto skutočnosť navyše neznamena, že právny poriadok Českej republiky je pre spotrebiteľa menej výhodný ako slovenský. Súd prvej inštancie navyše konal v priamom rozpore s primárnym právom Európskej únie, s jednou z jeho základných slobôd - slobodou voľného pohybu služieb.

25. Napokon žalobca nesúhlasil ani s právnym záverom súdu prvej inštancie o premlčaní jeho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Poukázal na ust. § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré stanovuje, že v prípade neplatnosti zmluvy o úvere je spotrebiteľ povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky nie okamžite, ale v lehote, resp. splátkach dojednaných v zmluve, ak by neexistoval dôvod jej neplatnosti. Súd prvej inštancie preto nemal počítat začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy.

26. Navyše žalobca považoval za nesprávne použitie subjektívnej dvojročnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ, pretože nemal v čase uzavretia zmluvy vedomosť o tom, že má poskytovať úver iba na základe povolenia NBS, navyiac ak dodnes trvá na tom, že toto povolenie nepotrebuje.

27. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

28. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

29. Krajský súd v Banskej Bystrici funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 ods. 1 CSP preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 CSP, z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a mimo nich v zmysle § 380 ods. 2 CSP v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok, ktoré vady nezistil, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej, ako aj od neho závislý II. výrok o nároku na náhradu trov konania sú vecne správne a je potrebné ich podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie ohľadne neplatnosti zmluvy o úvere z dôvodu absencie povolenia Národnej banky Slovenska na poskytovanie úverov na strane žalobcu, aj keď čiastočne z iných dôvodov, ako uviedol súd prvej inštancie. Na zdôraznenie vecnej správnosti výrokovej časti napadnutého rozsudku reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu odvolací súd uvádza:

30. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca a žalovaná uzatvorili prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk zmluvu o úvere č. 623784, na základe ktorej bol zo strany žalobcu žalovanej poskytnutý jednorazový, bezúčelový, nezáväzný úver v sume 450,- eur s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 128,- eur, s úrokovou sadzbou 0 % a ročnou percentuálnou mierou nákladov 2 513,26%. Dobu trvania spotrebiteľského úveru si zmluvné strany dohodli na 28 dní. Celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť bola vo výške 578,- eur, pričom žalovaná sa zaviazala zaplatiť poskytnutý úver jednorazovou splátkou v sume 578,- eur s dátumom splatnosti dňa 11.03.2022. V úvodnej časti zmluvy o úvere je uvedené, že zmluvné strany uzavreli predmetnú zmluvu podľa zákona č. 89/2012 Sb. - „občanský zákonník“ a zákona č. 257/2016 Sb. „o spotrebiteľskom úvere“. V zmysle bodu II. zmluvy o úvere, neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere tvoria Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, v ktorých v bode 04. je uvedené, že na úpravu vzťahov neupravených zmluvou ani VPPÚ sa použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky. Z konania tiež vyplynulo a medzi stranami nebolo ani sporné, že žalobca vystupujúci v predmetnom záväzkovom vzťahu ako dodávateľ je právnickou osobou zapísanou v Obchodnom registri Českej republiky, kde má aj svoje registrované sídlo a žalovaná je spotrebiteľkou s bydliskom a obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky.

31. Súd prvej inštancie implicitne dospel k záveru, že má danú právomoc v zmysle čl. 18 ods. 2 nariadenia č. 1215/2012, v zmysle ktorého bolo možné žalovanú ako spotrebiteľku zažalovať len na súde členského štátu, v ktorom má bydlisko. Vzhľadom na to, že bola daná právomoc súdu Slovenskej republiky, bolo primárne potrebné s poukazom na to, že ide o konanie s cudzím prvkom a dochádza k stretu rôznych právnych poriadkov pri zmluvných záväzkoch, ustáliť rozhodné právo, podľa ktorého bude vec prejednávaná. Súd prvej inštancie vo veci aplikoval právny poriadok Slovenskej republiky poukazujúc na čl. 6 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 nariadenia Rím I, s ktorým záverom sa odvolací súd plne stotožňuje, Žalobca svoju odvolaciu argumentáciu vo vzťahu k výberu rozhodného práva stavia ťažiskovo na tom, že medzi stranami sporu došlo k voľbe právneho poriadku Českej republiky (čl. 3 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 2 veta prvá nariadenia Rím I) a zároveň žalobca nemal za splnenú výnimku z voľby právneho poriadku v zmysle čl. 6 ods. 2 veta druhá Nariadenia Rím I, podľa ktorého voľba rozhodného práva pri spotrebiteľských zmluvách nesmie spotrebiteľa zbaviť ochrany, ktorú mu poskytujú ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom, nakoľko vzhľadom na to, že právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je plne harmonizovaná v podobe smernice, nemožno považovať právny poriadok Českej republiky za menej výhodný.

32. Podľa čl. 3 ods. 1 Nariadenia Rím I, zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo

okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.

33. Podľa čl. 6 ods. 1 Nariadenia Rím I, bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ:

a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo
b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.

34. Podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I, bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným.

35. Čo sa týka dohody zmluvných strán ohľadom rozhodného práva, snaha o ňu je zrejmá zo zmluvy o úvere, ktorá sa má spravovať ustanoveniami českého Občianskeho zákonníka a českého zákona o spotrebiteľskom úvere, ako i z pripojených VPPÚ, ktoré odkazujú na právny poriadok Českej republiky. Pri voľbe rozhodného práva stranami v zmluve, ktorú Nariadenie Rím I umožňuje aj pri spotrebiteľských zmluvách v zmysle čl. 3 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 2 veta prvá, však musí byť naplnená aj podmienka vyplývajúca z vety druhej tohto ustanovenia (čl. 6 ods. 2), a to že pri dohode o rozhodnom práve nesmie byť spotrebiteľovi odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom (podľa čl. 6 ods. 1 Nariadenia Rím I). Takýmto právom by s poukazom na znenie čl. 6 ods. 1 Nariadenia Rím I bol právny poriadok krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa (žalovanej) a to za predpokladu, že podnikateľ (žalobca) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (písm. a/) alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti (písm. b/). V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu takúto ochranu spotrebiteľovi poskytuje práve ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., z ktorého vyplýva, že ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu v odvolaní o tom, že právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe smernice. Táto plná harmonizácia sa prejavuje v tom, že aj v českom zákone č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere je v § 9 stanovené, že nebankový poskytovateľ spotrebiteľského úveru je právnická osoba, ktorá je oprávnená poskytovať spotrebiteľský úver na základe oprávnenia k činnosti nebankového poskytovateľa spotrebiteľského úveru, ktoré jej udelila Česká národná banka a v § 135 ods. 1 daného zákona sa uvádza, že dohľad nad dodržiavaním povinností poskytovateľa... stanovených týmto zákonom a nariadením Komisie v prenesenej právomoci (EU) č. 1125/2014, vykonáva Česká národná banka. Zákon č. 257/2016 Sb. je však platný a účinný len na území Českej republiky a Česká národná banka udeľuje povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a vykonáva dohľad nad činnosťou veriteľov len na území Českej republiky, daný právny predpis a ČNB neposkytuje teda právnu ochranu spotrebiteľom s bydliskom, či obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky spočívajúcu v prípadných sankciách za porušenie predmetných ustanovení zákona č. 257/2016 Sb. Je nutné skonštatovať, že každá smernica usiluje o dosiahnutie určeného výsledku/cieľa, pričom však členské štáty si pri transpozícii smernice zachovávajú určitú mieru právomoci voľnej úvahy, nakoľko si môžu zvoliť spôsob a prostriedky dosiahnutia výsledku smernice v rámci vlastného právneho poriadku. Odvolací súd v tomto smere dáva do pozornosti čl. 20 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice č. Rady 87/102/EHS, z ktorého vyplýva, že členské štáty zabezpečia, aby veritelia podliehali dohľadu vykonávanému subjektom alebo orgánom nezávislým od finančných inštitúcií alebo, aby boli regulovaní. Na území Slovenskej republiky takýto orgán dohľadu predstavuje Národná banka Slovenska, ktorá udeľuje povolenia na poskytovanie úverov, iných úverov a pôžičiek spotrebiteľom. Z čl. 23 danej smernice zároveň vyplýva aj povinnosť členských štátov stanoviť pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijať všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie, ktoré ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce. Nakoľko zákon č. 129/2010 Z. z. predstavuje úplnú transpozíciu smernice Európskeho parlamentu

a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice č. Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku, predmetné ustanovenie čl. 20 smernice sa do právneho poriadku Slovenskej republiky a teda do zákona č. 129/2010 Z. z. premietlo v ustanovení § 20 vo vzťahu k veriteľom (veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska) a v ustanovení § 24 vo vzťahu k iným veriteľom (iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska). Na uvedené nadväzuje ustanovenie § 11 ods. 3 veta prvá zákona č. 129/2010 Z. z. (v ktorom je transponovaný čl. 23 smernice), ustanovujúce absolútnu neplatnosť zmluvy v prípade, že na jej základe poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, subjekt, ktorý k tomu nemá potrebné povolenie a ktorej ochrany (z neho vyplývajúcej) by bola žalovaná ako spotrebiteľka s bydliskom na území SR zbavená v prípade jeho neaplikácie, a ktoré tak poskytuje spotrebiteľovi s bydliskom, resp. obvyklým pobytom na území SR právnu ochranu, ktorú mu nemôže poskytnúť právny poriadok Českej republiky, vzhľadom na čo je naplnená výnimka z dohody o voľbe práva v zmysle čl. 6 ods. 2 veta druhá Nariadenia Rím I. Cieľ smernice by totiž nebol naplnený, ak by na území členského štátu, v ktorom má veriteľ sídlo, jeho podnikateľská činnosť podliehala udeleniu povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a dohľadu príslušnej centrálnej banky daného členského štátu, ale v prípade poskytovania spotrebiteľských úverov spotrebiteľom v inom členskom štáte by takémuto povoleniu a dohľadu zo strany členského štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa nepodliehala, čím by jeho podnikateľská činnosť ostala bez kontroly a spotrebiteľ by tak zostal bez ochrany garantovanej mu harmonizovanou smernicou. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoCsp/102/2022 zo dňa 31.10.2023 v inej právnej veci žalobcu s obdobným skutkovým a právnym základom, v ktorom sa uvádza: „Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobcu, že na poskytovanie úverov a pôžičiek aj na území SR stačí, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Ustanovenia o udelení povolenia sú kogentnou úpravou, od ktorej nie je možné sa odchýliť a vyžadovanie takéhoto povolenia nie je v rozpore s právom EÚ, ktoré povolenie sa vyžaduje od každého subjektu, ktorý chce poskytovať služby poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, a to bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Nie je možné akceptovať, že žalobca by podliehal len kontrole orgánu z iného členského štátu, ktorý kontroluje poskytovanie spotrebiteľských úverov v danom štáte. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil, že bez povolenia NBS je zmluva o úvere neplatná, a takýto záver nie je možné považovať za diskrimináciu z dôvodu sídla podnikateľského subjektu v inom členskom štáte.“

36. Pokiaľ žalobca argumentuje tým, že ani u banky so sídlom v členskom štáte EÚ (napr. v Českej republike) sa nevyžaduje udelenie osobitného povolenia na vykonávanie svojej činnosti na území iného členského štátu (napr. Slovenskej republiky), postačuje notifikácia orgánu dohľadu členského štátu, v ktorom má banka sídlo (napr. ČNB) o zámere vykonávať svoju činnosť na území iného členského štátu orgánu dohľadu v inom členskom štáte (napr. NBS), je nutné poznamenať, že banka na udelenie licencie musí spĺňať prísnejšie podmienky a podlieha prísnejšiemu dohľadu vo svojom domovskom štáte oproti nebankovému subjektu. Preto sa u nej nemusí vyžadovať osobitné povolenie na výkon činnosti v inom členskom štáte EÚ, ale napriek tomu sa stále vyžaduje notifikácia. Je nelogické, aby u nebankového subjektu, ktorý nemusí spĺňať tak prísne podmienky ako banka, by sa nevyžadovalo ani udelenie povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov, resp. iných úverov alebo pôžičiek orgánom dohľadu v hosťujúcom členskom štáte, ba ani len notifikácia, ktorá sa požaduje aj u bánk.

37. Čo sa týka námietky žalobcu, že on vykonáva činnosť len v Českej republike a samotná internetová stránka, jej jazyk, ani mena, v akej úver poskytuje ešte neznamenajú, že ako podnikateľ smeruje svoju činnosť vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (v zmysle čl. 6 ods. 1 písm. b) Nariadenia Rím I), túto odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. V danom prípade je zrejmé, že žalobca smeruje svoju činnosť na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa (žalovanej), čo vyplýva jednak z viacerých súdnych konaní týkajúcich sa nárokov zo zmlúv o úvere uzatvorených žalobcom so spotrebiteľmi, ktorý majú obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ktoré skutočnosti sú známe súdu z jeho činnosti (§ 186 CSP), ďalej i z toho, že žalobca ponúka a poskytuje úvery v mene Euro (nie v mene krajiny, v ktorej vykonáva podnikateľskú činnosť) a napokon i zo samotnej internetovej stránky vedenej v slovenskom jazyku, prostredníctvom ktorej poskytuje úvery. Táto (internetová stránka) je len jedným z viacerých kritérií, z ktorých súhrnu je nutné vyvodit' splnenie podmienky v zmysle čl. 6 ods. 1 písm. b) Nariadenia Rím I.

38. O skutočnosti, že žalobca smeroval svoju podnikateľskú činnosť a v jej rozsahu ponúkal a poskytoval úvery slovenským spotrebiteľom svedčí aj rozhodnutie Českej národnej banky č. k. 2023/44876/570 zo dňa 18.04.2023 verejne dostupné na internetovej stránke: https://www.cnb.cz/export/sites/cnb/cs/dohled-financni-trh/.galleries/prilohy/S-Sp-2021_00080_CNB_573.pdf https://www.cnb.cz/export/sites/cnb/cs/dohled-financni-trh/.galleries/prilohy/S-Sp-2021_00080_CNB_573.pdf, ktorým bolo o. i. žalobcovi odňaté oprávnenie na výkon činnosti nebankového poskytovateľa spotrebiteľského úveru, pretože bolo udelené na základe nepravdivých a zavádzajúcich údajov uvedených v obchodnom pláne o rozsahu a objeme poskytovaných spotrebiteľských úverov a popise plánovaného spôsobu ich dosiahnutia a charakteristike cieľovej skupiny spotrebiteľov, keď v rozpore s údajmi tam uvedenými boli spotrebiteľské úvery ponúkané a poskytované v mene EUR spotrebiteľom na Slovensko.

39. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo preto s poukazom na čl. 6 ods. 1 písm. b) v spojení s čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I v predmetnom spore potrebné aplikovať ako rozhodné právo Slovenskej republiky.

40. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu týkajúcej sa vyžadovania povolenia Národnej banky Slovenska na poskytovanie úverov a pôžičiek, ktorú považuje za rozpornú s právom Európskej únie (konkrétne s čl. 56 ZFEÚ) a rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora EÚ, keďže postačuje, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou, odvolací súd nadväzujúc na skutočnosti uvedené už v bode 35. odôvodnenia tohto rozhodnutia konštatuje, že ide o kogentnú právnu úpravu vyplývajúcu z transpozície smernice do nášho právneho poriadku, od ktorej sa nemožno odchýliť, a prostredníctvom ktorej je zabezpečený dohľad a kontrola nad finančným trhom na území SR. Takáto právna úprava sa pritom vzťahuje na všetky subjekty poskytujúce spotrebiteľské úvery, iné úvery či pôžičky, bez ohľadu na to, či ide o slovenského alebo zahraničného veriteľa/iného veriteľa, nepôsobí diskriminačne, a teda nemôže ísť o obmedzovanie poskytovania služieb v rámci voľného pohybu služieb, t. j. o rozpor s právom Európskej únie. Žalobca, ktorý je v postavení iného veriteľa v zmysle § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. je oprávnený v tomto smere podnikat' na území Slovenskej republiky za predpokladu udeleného platného povolenia Národnou bankou Slovenska.

41. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-630/17 zo dňa 14.02.2019, ktorý má podľa neho podporovať právny názor žalobcu o tom, že dôvodom neplatnosti zmluvy o úvere nemôže byť absencia oprávnenia poskytovať spotrebiteľské úvery, nakoľko by išlo o porušenie práva na slobodné poskytovanie služieb zakotvené v čl. 56 ZFEÚ, odvolací súd poukazuje na to, že aj v zmysle rozhodnutí ústavného súdu, na ktoré poukázal samotný žalobca, je všeobecný súd povinný vysporiadať sa s judikatúrou SD EÚ pre vec relevantnou. Odvolací súd je názoru, že z uvedeného rozhodnutia SD EÚ v tomto konaní vzhľadom na odlišné skutkové základy vychádzať nemožno. Je totiž potrebné zohľadniť skutkový stav z ktorého vychádzal právny záver Súdneho dvora EÚ uvedený v danom rozhodnutí. V prvom rade odvolací súd dáva pozornosť, že prvá prejudiciálna otázka vnútroštátneho (chorvátskeho súdu) sa týkala zákona o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktorý nadobudol účinnosť dňa 14.07.2017 a tento v § 10 ustanovil, že zmluvy o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené v Chorvátskej republike pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona medzi dlžníkmi a veriteľmi bez povolenia, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia. Zmluva, ktorá bola predmetom konania na vnútroštátnom (chorvátskom) súde bola uzatvorená dňa 05.01.2007 a bola na základe ustanovení takejto právnej úpravy neplatná, vzhľadom na jej retroaktívne uplatňovanie. Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd pýtal, či sa články 56 a 63 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje právna úprava členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má okrem iného za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takýchto zmluvách uzatvorených na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na vykonávanie ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa svojho uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti tejto právnej úpravy. Súdny dvor EÚ v bode 73 odôvodnenia rozsudku konštatoval, že zákon o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom ide zjavne nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie cieľov, ktoré zamýšľa sledovať, pokiaľ prostredníctvom retroaktívneho pravidla, ktoré je všeobecné a automatické, stanovuje neplatnosť všetkých zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené s veriteľmi bez povolenia, s výnimkou tých, ktoré boli úplne splnené. Vzhľadom na uvedené Súdny dvor EÚ na prvú otázku odpovedal v bode 75 odôvodnenia rozhodnutia tak, že článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú

ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takých zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti uvedenej právnej úpravy. Naproti tomu v predmetnom konaní nemožno konštatovať, že by zákon č. 129/2010 Z. z. pôsobil retroaktívne a ustanovenie § 11 ods. 3 tohto zákona zakotvujúce neplatnosť zmlúv o úvere v prípade absencie povolenia bolo upravené v našom právnom poriadku už v čase uzatvorenia zmluvy o úvere žalobcu so žalovanou, a to tak vo vzťahu k veriteľom so sídlom v Slovenskej republike, ako aj veriteľom so sídlom v inom členskom štáte EÚ.

42. Pokiaľ žalobca v súvislosti s problematikou splňania podmienok poukázal na niektoré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, z týchto nevyplýva, že by rozsudok súdu prvej inštancie bol s nimi v rozpore, resp. že by išlo o skutkovo obdobné prípady, ako je tomu v tejto veci. V rozsudku C-120/78 (Cassis de Dijon) sa totiž riešila iná otázka, a to či je jednostranná požiadavka uložená predpisom jedného členského štátu na minimálny obsah alkoholu na účely predaja alkoholických nápojov vo všeobecnom záujme, ktorý by mal prednosť pred požiadavkami voľného obehu tovarov, pričom Súdny dvor EÚ dospel k záveru, že neexistuje žiadny závažný dôvod, prečo by sa alkoholické nápoje, pokiaľ sú legálne vyrábané a uvedené na trh v niektorom členskom štáte, nemohli uviesť na trh iných členských štátov a prečo by sa na ne mal vzťahovať zákonom stanovený zákaz uvádzania na trh nápojov s nižším obsahom alkoholu, ako je limit stanovený vnútroštátnym predpisom. Z rozhodnutia vo veci C-76/90 (Manfred Säger) vyplýva, že sa týkalo poskytovania patentovej obnovovacej služby, pri ktorej regulácii podľa Súdneho dvora EÚ nemecká právna úprava prekročila to, čo je nutné k ochrane verejného záujmu, keď ustanovila, že osoby vykonávajúce túto činnosť, musia mať odbornú kvalifikáciu, ktorá je dosť špecifická a neprímeraná potrebám príjemcov. Napokon pokiaľ ide žalobcom citovanú pasáž z odôvodnenia rozhodnutia vo veci C-384/93 (Alpine Investments BV), uvedené rozhodnutie sa týkalo činnosti nazývanej ako „cold calling“ - telefonické kontaktovanie jednotlivcov s cieľom ponúknuť im rôzne finančné služby, kedy samotný členský štát poskytovateľa tejto služby uložil poskytovateľovi zákaz činnosti v tomto smere (bez jeho predchádzajúceho súhlasu), s čím sa Súdny dvor EÚ stotožnil a vyslovil, že členský štát, z ktorého sa uskutočňuje telefonát, je v najlepšom postavení na úpravu činnosti „cold calling“ a aj keby prijímajúci štát chcel zakázať operáciu „cold calling“ alebo ju podriadiť určitým podmienkam, nie je schopný zabrániť alebo kontrolovať telefonáty z iného členského štátu bez spolupráce s príslušnými úradmi tohto štátu.

43. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti práva súkromného založil na inštitúte práva verejného, ktorým je otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov, odvolací súd uvádza len toľko, že povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, iných úverov, či pôžičiek je vyžadované samotným zákonom č. 129/2010 Z. z. ako predpisom z oblasti súkromného práva, z ktorého súd prvej inštancie správne vychádzal.

44. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru ohľadom absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere vychádzajúc pritom z ustanovenia § 11 ods. 3 v sporení s ustanovením § 24 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z.

45. K odvolacím námietkam žalobcu týkajúcim sa právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie ohľadne námietky premlčania práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia odvolací súd uvádza, že žalobca osobitne nenapádal záver súdu prvej inštancie, že v prípade vyslovenia neplatnosti zmluvy o úvere je plnenie peňažných prostriedkov prijatých žalovanou od žalobcu jej bezdôvodným obohatením na jeho úkor získaným z neplatného právneho úkonu v zmysle § 451 ods. 1 a 2 OZ. V zmysle § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Nie vždy sa počiatok premlčacej doby viaže na splatnosť pohľadávky, resp. na možnosť vykonať právo po prvý raz. Ust. § 101 OZ, v zmysle ktorého premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, predstavuje všeobecné pravidlo. Osobitné pravidlá závisia od druhu práva, resp. plnenia. Preto pokiaľ ide o právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, všeobecné pravidlo uvedené v § 101 OZ sa neuplatní vzhľadom na ust. § 107 ods. 1 a 2 OZ, podľa ktorých právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil; najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Pre posudzovanie

premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je teda rozhodujúce, kedy bolo možné právo vykonať po prvý raz, t.j. v akej lehote ho bola žalovaná ako spotrebiteľka povinná vrátiť, ale z hľadiska počiatku plynutia objektívnej 3 – ročnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo, kedy k nemu došlo a z hľadiska počiatku plynutia subjektívnej 2 – ročnej premlčacej doby kedy oprávnený nadobudol vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia (vrátane jeho výšky) a kto sa na jeho úkor obohatil. Ust. § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. upravujúce splatnosť bezdôvodného obohatenia je dané na prospech, ochranu spotrebiteľa, aby v dôsledku neplatnosti zmluvy o úvere, ktorú nespôsobil, nezapríčinil, neutrpel ujmu v podobe povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie v zmysle § 563 OZ prvého dňa potom, čo ho o to veriteľ požiada.

46. Žalovaná získala peňažné prostriedky v sume 450,- eur neoprávnene z neplatného právneho úkonu – zmluvy o úvere dňa 11.02.2022, kedy došlo nielen k uzatvoreniu zmluvy, ale aj k poskytnutiu peňažných prostriedkov. V tento deň sa teda na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila. Súd prvej inštancie v bode 24 odôvodnenia napadnutého rozsudku len stroho konštatoval, že s poukazom na ust. § 107 ods. 1 a 2 OZ považuje právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za premlčané, z čoho možno konkludentne vyvodiť, že ho považoval za premlčané tak v subjektívnej 2 – ročnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 OZ, ako aj v objektívnej 3 – ročnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 2 OZ. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby, čo vyplýva z ust. § 107 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí najneskôr za tri roky odo dňa, keď k nemu došlo. V tomto prípade je irelevantné, kedy sa žalobca dozvedel, že sa žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatila, nakoľko ku dňu podania žaloby (18.02.2025) už uplynula objektívna 3 – ročná premlčacia doba, a to v piatok 11.02.2025 v zmysle § 122 ods. 2 veta prvá OZ, podľa ktorého koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Odvolací súd preto považuje aj záver súdu prvej inštancie o premlčaní práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za vecne správny.

47. Odvolací súd preto uzatvára, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP neboli vo vzťahu k I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej uplatnené dôvodne.

48. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobca v podanom odvolaní síce formálne označil aj odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d) a e) CSP, tieto však v obsahu odvolania žiadnym spôsobom nešpecifikoval, neuviedol konkrétne okolnosti, v ktorých má spočívať iná vada konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo aké dôkazy navrhnuté v konaní pred súdom prvej inštancie potrebné pre rozhodnutie vo veci súd prvej inštancie nevykonal. Tým, že v lehote na podanie odvolania nekonkretizoval tieto odvolacie dôvody, vlastne ich neuviedol. Rovnaký názor zastávajú aj autori Veľkého komentára k Civilnému sporovému poriadku: „Odvolanie musí byť niektorou (prípadne viacerými) z uvedených vád odôvodnené (§ 363), čo znamená, že nestačí formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je potrebné ho identifikovať, t.j. v akom konkrétnom pochybení (vade, skutočnosti) odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, strana 1237). Taktiež v zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 90/2019 z 05.11.2019 iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť vecným preskúmaním správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov.

49. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

50. Odvolací súd v zmysle § 379 písm. a) CSP preskúmal aj od I. výroku vo veci samej závislý II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o nároku strán sporu na náhradu trov konania podľa pomeru ich úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP) a správne žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal, nakoľko jej žiadne nevznikli, nakoľko bola v konaní pasívna, k žalobe sa nevyjadřila a pojednávania vo veci sa nezúčastnila. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 z 28. 02. 2018, uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 72/2018, ktorého právna veta znie: „Ak podľa obsahu spisu strane

v konaní žiadne trov nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.“

51. Z rovnakého dôvodu aplikujú ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP odvolací súd nepriznal žalovanej voči žalobcovi ani nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko ani v odvolacom konaní jej žiadne trov nevznikli, k odvolaniu žalobcu sa do rozhodnutia odvolacieho súdu nevyjadřila.

52. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis

(§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP, resp. dovolanie má vady podľa § 429 CSP napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 CSP v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) CSP v spojení s § 436 ods. 1 CSP).